

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 445/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Koleničovou, Paulínska 20, Trnava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 308/2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Koleničovou, Paulínska 20, Trnava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 308/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 7. júla 2014 podal Okresnému súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 480 € s príslušenstvom; konanie o tomto návrhu bolo okresným súdom vedené pod sp. zn. 19 C 89/2014. Vydaný platobný rozkaz okresný súd zrušil svojím uznesením z 20. augusta 2014 a následne po prerokovaní veci o nej meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 19 C 89/2014-31 z 20. novembra 2014. Proti označenému rozsudku súdu prvého stupňa podal odporca 18. decembra 2014 odvolanie. Dňa 7. mája 2015 okresný súd postúpil spisový materiál postúpený Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní odporcu; krajský súd viedol odvolacie konanie pod sp. zn. 7 Co 308/2015.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom odvolacom konaní.

Zo sťažnosti vyplýva, že 2. decembra 2015 sťažovateľ podal sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní predsedovi krajského súdu. Podpredseda krajského súdu listom z 28. januára 2016 sťažovateľovi oznámil, že jeho sťažnosť vyhodnotil ako dôvodnú s tým, že príčiny prietahov sú „*dané okolnosťami objektívnej povahy so zreteľom na množstvo vecí pridelených na vybavenie do senátu, ktorý vo veci koná...*“. Podľa vyjadrenia predsedníčky vo veci konajúceho senátu bol predpoklad prerokovania predmetného odvolania „*do konca prvého polroka 2016*“. Podpredseda krajského súdu tiež uviedol, že „*vec sp. zn. 7 Co/308/2015 bude prevedená do režimu sledovania vecí predsedom krajského súdu za účelom zabránenia vzniku ďalších prietahov v konaní*“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ústavnému súdu okrem iného uvádza, že
„... *otázky vnútornej organizácie súdu, vyťaženosť súdov, systém prideľovania vecí a celkový mechanizmus fungovania súdu nemôže byť účastníkovi konania na ťarchu.*
... *Krajský súd v Bratislave napriek deklarovanej zásahu zo strany predsedu krajského súdu doposiaľ vo veci nerozhodol.*

... sťažovateľ čakal celý mesiac odo dňa posledného upovedomenia o spôsobe vybavenia sťažnosti na eventuálne vydanie rozhodnutia v merite veci zo strany Krajského súdu v Bratislave. Krajský súd v Bratislave však doposiaľ nerozhodol, naopak, poukázal na skutočnosť, že je pravdepodobné, že prietahy budú pokračovať možno až do konca júna 2016.

... so zreteľom na všetky skutočnosti nado všetku pochybnosť došlo k prietahom, ktoré hrubým spôsobom zasahujú do objektívnych práv sťažovateľa, spočívajúcich v prerokovaní veci bez zbytočných prietahov.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti potom sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo pána [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky bolo postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 308/2015 porušené.

2. Krajskému súdu v Bratislave sa prikazuje, aby bola vec č. 7 Co 308/2015 čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

3. Pánovi [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 3.000,- Eur...

4. Krajský súd v Bratislave je pánovi [REDAKOVANÉ] povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta, že postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 308/2015 došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom

prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi (v tomto prípade krajským súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď s'ťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom všeobecného súdu, ústavný súd s'ťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Tento právny názor ústavného súdu akceptuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva [pozri napr. rozhodnutie vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, s'ťažnosť č. 16970/05 (IV. ÚS 237/09, m. m. II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010 atď.)].

V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí s'ťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv s'ťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto s'ťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Ústavný súd pri príprave predbežného prerokovania s'ťažnosti zistil, že krajský súd o odvolaní odporkyne proti rozsudku okresného súdu č. k. 19 C 89/2014-31 z 20. novembra 2014 rozhodol v napadnutom konaní rozsudkom č. k. 7 Co 308/2015-51 zo 16. marca 2016. Z uvedeného vyplýva, že v čase doručenia s'ťažnosti s'ťažovateľa ústavnému súdu (18. marca 2016) už krajský súd nemohol porušovať s'ťažovateľom

označené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Vydaním rozhodnutia, ktorým odvolací súd rozhodol o podanom odvolaní, a zároveň rozhodol v merite veci, keď zmenil rozsudok prvostupňového súdu, totiž krajský súd vykonal relevantný úkon smerujúci k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa. Vec sťažovateľa preto so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy možno posudzovať ako vec, v ktorej ústavná úloha krajského súdu pri odstraňovaní právnej neistoty sťažovateľa skončila rozhodnutím o podanom odvolaní, ku ktorému došlo ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Na podklade uvedeného a z dôvodu, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už krajský súd svojím postupom v napadnutom konaní nemohol porušovať základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2016